

כז:

עין משפט
גר מצוה

רבו א מיי פיד מלך אלן
האלט א פונד שטענדיג
ס'ענד טעף א ח' :
רובא ב ג אהרן מייזא
ב ג אהרן א וויס
מחלסת ייטס הלה ככ קמ
עשן ד וואלדן ייטס טעניש
ס'א מלך טעף א :
רובא ב מיי פיד מלך
אלן הלה ככ קמ
עשן ד טעניש ייטס פ' שט
טעף א :
ר' ו ז מיי פיד מלך
קמט א טעניש טעניש
טעף א גהניס טעניש
ה' א מיי פיד
האלט א פונד
טעניש א ס' שט טעף
א :
רובא ב מיי פיד
הלה י קמט
טעניש א ס' שט טעף
א וס' שט טעף א :
רובא ב מיי פיד מלך
אלן ו א קמט
טעניש א ס' שט טעף
א :

רבינו חננאל

בבלי'בה. גרם בערוך בשני כפין
השניה כמו הללו חוזרין
ככלוב מלח עין (ירמיה) א' גמי כי
הקוטרת בעין קולס והיינו כעין תפיר
לחמירין במדרש ועלו את הכרוכים
ומתנס כלליה ואס כן צריך לגרוס
כפיוט של חרנן בית התקדש במשנה
זכאב עמון ומואב הוי'אלו את הכרוכים
ובליבה היו בם מוכזבים וגרם ב'ב'
כפין'ן לגירסת הערוך וכל וזו שלא
לבייש מי שאין לו וכן לאתא במסכת
בכורים (פ"ג מ"ו) ברששוני מי שהיה
יודע לקרוא כ"ו ומואזה ההל' * מביאין
לזה לא להל' דלמחר שמונה ספוקים
שנחורה יחיד קורא אותם דלא בני
לתימר שלא יקרא שלים צבור עמו
כי בימייהם לא היה קורא שלים צבור
עם הקורא וכו' שרגילים עלה
לקרות ולזה ומני מדרש על קורא שלא
לבייש מי שאינו יודע וכדלמחר גבי
בכורים ברששוני מי שהיה יודע
לקרות קורא ומי שאינו יודע לקרות
(א"ת קורא) מקרין קורא ומנגעו
מלהביא בכורים המקטני שבו מקרין
את הכל (בכורים פ"ג מ"ו): **והנה** קָלוֹת
ראש בעצמו. שזהו כן בשעת פטירתו
ויה' לאחד ממני ביתו בחייו ולאין
עומד משמע כפירות ראשון:
עלמל לא משפחות. פירות סופק
כפיו זו בזו וז"ל הא חתן
פרק משילין (נהפ"ד דף ל"ו) חזן מטפחין
ביו"ט ופי' בקונטרס בפרק המביא
בדף י"ו שד"ך ג"ה (מקריין) המביא
שיר אל משום אבל ומא' יורש ביו"ט
ומשום שמה יתקן כלי שיר אפילו
בחולו של מועד אסור משום אער
וז"ל דמשום שיר קטני ולא משום
אכל: **מטוח** ביד. כדפרישתי
סופק כפיו זו על זו והכי משמע
החירות בירושלמי כשחפס רבי יהודה
את ריש לקיש שרי רבי יוחנן טפח
בחדא ידיה [אל"ן] ובחדא ידיה טפחין
כח' ומספחין פירש קונטרס בגי'ה
ודף ל"ו: כך על ירך ואס כן ויפסק
את כפיו (מחדני ד') על ירך הן שמי
כפיו על **לח** ירכים וז"ע:
ה"פ ר"ח ש"ס יתאים במנעל וז"ל
במדרש פטני הסכנה.

פירוש דיחף שרי טפי דנוהר
היטב, פן ימוק:

ה"ג ר"ח **לכל** אוטורים לחן שבו
חזן מאבא וחוליה.
פירוש תלמידי חכמים שעומדין לרין
לומר שבו לכל וחוליה אפילו עמדו אין
לרין לומר שבו דלא די שעמדו שאין
לריבין לעמוד ואם כן פשיטא שישבו

כלל רשות: יום ראשון אסור
ראובן משאר: פירשתי למעלה אפילו א'
מורה שרי ולא אסור אלא חסם שמת
(והס') ובפ"ק דמגילה (דף ג:) מבטלין
תשובה וכו' וכו' מן הירושלמי: י'
דאשה מותרת צנעית בעל לאחר ו'
וכי' אשת בירושלמי כל שעה ההר
אנשים כיון שמדעושה אחת מהן מוד'

אבל אסור לאכול ביום ראשון משלו, שנאמר
שנית מלאכה, עד שיתן לקבוצתו. וכל המהקש
הוא, ולא אשנחה ביה, ומתו לה כולו, ומי
מיכן ואילך הרי הוא קישוי. כמו בטר לחולץ
הוא. זה שצריך עמיה ושנה בה, ואילך שני
עד שבעה עברו חרב מנחת בקר וזית, מיכן

(ז) ע"י בערוץ ערך טמס ד'.

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כליפה. מטה של מחס: על גבי גדות נרות. הכלים שנחמשו
בהן בעודן בחיים שנטמאו בניגעתן שהגדה מטמאה בניגעתה אדם
וכלים: והיו גדות חיות מהבית. שפושין בהן מה שאין עושין
לשאר נחות: קשה לקרובין. בחכרין טובים: לרדא. קנבוס:

בר וזוה. הנקטה כזו: אין מועד
לפי הממס. שיכולין להספידו:
על לב. מטפח כנגד הלל: ביד.
קופץ יד זו לו: צרגל. מכה רגלו
בקרקע: מפני הסכנה. שהופך
המדלל וסוכר רגלו: ניענע ראשו.
שנראה שיעים מעלמו: לכל אומרים
שנו. כשעושהו לפני הנשיא: הבורא
איכא. חבורות שאלו קוברין ממס
שלהם לבדם ואלו קוברין ממס שלהם
לבדם: ולא ישוכ עוד וגו'. משמע
מכאן ואילך לא יעשה לעולם תשובה:
אלא

וידון של זבין חיים ¹ בראשונה היתה הוצאת המת
ויתתו עד שהיו קרוביו מניחין אותו ובורחין עד שבא
ר' ראש בעצמו ויצא בכלי פשתן ² ונהגו העם אחרי
ר' רב פפא והאידנא נהוג עלמא אפילו ³ ביצדא רבי
ממטה ברחוב: אמר רב פפא ⁴ אף מעוד בפני תלמיד
פורים: והני מילי בפניו אבל שלא בפניו לא איני והא
בוביד מנהרדעא בפום נהרא אמר רב פפי ⁵ יום שמועה
ועולא ⁶ הספר על לב דכתיב: 'על שדים סופדים טיפוח
בגן המקלס לא יקלס בסנדל אלא במנעל מפני הסכנה
ויון שניענע ראשו שוב אין מנחמין רשאי לישב אצלו

חייבין לעמוד מפני נשיא חוץ מאבל וחולה ואמר ר' יוסף שבו חוץ מאבל וחולה ואמר ר' יהודה אמר רב לאכול לחם משלו מראמר ליה רחמנא ליחזקאל :ולחם ורב יוסף מ'חלף סעודתייהו להדי ואמר רב יהודה בני העיר אסורין בעשיית מלאכה רב המנונא איקלע שיפורא דשכבא הוא הקר אינשי דקא עבדי עבדתא אינשי ששמתא לא ששכא איכא בתמא אמרו ליה אמרו להו :אי הכי שריא (א) לבו ואמר ר' יהודה אמר ר' יוסף ויתר מדאי ויל מה אתר הוא בורב דהוא אימא

הוא הו' לה רב הונא לא תעבדי הכי לא אשגחה ביה
שלה לה רב הונא לא תעבדי הכי לא אשגחה ביה
טב ואי לא צבית "זוורתא לאיך מית ומיתו כולו
זוורתא לנפשיך ומיתא" אל תבכו למת ואל תגדו
מדאי ואל תגדו לו יותר מכשעור הא כיצד "שלשה
ספוד ושלשים לגיהוץ ולתספורת מכאן ואיך אמר
ותם רחמנים בו יותר ממני יבכו בכו להולך" אמר רב
ס רבי יהושע בן לוי לא אול לבי "אבל אלא למאן
בכו בכו להולך כי לא ישוב עוד וראה את ארץ
זה עביר עבירה ושנה בה רב הונא למעמיה "דאמר
ס עבירה ושנה בה הותרה לו הותרה לו סלקא דעתך
כהיתר אמר רבי לוי "אבל שלשה ימים הראשונים
י חרב מונחת לו בין שתי "ידיכותיו" משלשה עד
לו כנגדו בקרן זוית מכאן ואיך כאיול עוברת
נשים לעולם מפני הכבוד: אמרי נהרדעי לא שנו
אלא

קתי קעוה ראשונה: **אסורין** בעשיית מאכלה. משמע דנחמיה
 נהג הולאז מה אז נמטעין ת"ח דלמערין פ' שני דלמחיות (דף יז:
 ו) ומיהו היכא דליכא תבורתא מספקא ליה ועוד היכא רבי יוחנן
 פ"י (יב"א) היה אומר (נרשקין) לבנות ולתקפות ופירש (למנהל)
 א ליה: **מכאן** ואיך באילו עוברת בנגדו בשוק. עד י"ב חדש
 שם לאחר י"ב חדש היה חזרתו לתערה ולנהג הדבר דומה לכמה של
 מריקין (שם דף קה:) אחד מן האמין שמת' ידלגו כל האמין כו':
 מה

סוף, כי אם אלה היו מחליטין מעותה להודיע אמר רב יוחנן אמר רב, מה בעי
הוה בעי, והיה איתתא דהוה לי שבעה בני וימית דון עמינו, ויהוה מתקשה
רב מרין רב (הורדן) לו דיתר מבעי, ארבע, שלשה לבני, ושבעה להוה
ען לו לא היה אולי לבי אבילא, אלא אמאן רשכיב בלא בני, כי לא ישוב
עו ליה, אמר רב יו אלבי ימיס ארשעין, אלא עמזא כאלו חריב מנות
ואו עמזחא אמר של שבע ברחוב לילול מסי הכהן. הכהן מרדעל לא מנות

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. על שדים ספרים על שדי קמו על נפן מרה: ישעיהו לב יז
2. האנקר ד מוחים אבל תעשה פארך חבוש עליון תעליון תשים ברבליך ולא תעשה על שפם ולחם אנשים לא תאכל: יחזקאל כד יז
3. לא תבטו למת דו תנודו לו בכו בכו לחלוק כי לא ישוע עוד וְהָאָה אַת אַרְץ מוֹלֵתָם ירמיהו כב י

הגהות הב"ח
(א) נמ' אי הכי שריא (לכו).
תו"מ וז"ב ק"א להר;

גליון הש"ס
תוס' ד"ה בכליכח וכו'.
מביאין ראיה להא דלמך
כ"ב ד' טו ע"א:

מוסף רש"י
היו מטבילין את
הכלים. אף הכלים של

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones